

[Einer Jensen.]

villig Behandling og til Vedtagelse i det høje Ting.

Krag: Der er ikke Anledning for mig til at komme ind paa mere almindelige Betragtninger over den Situation, hvortil det her foreliggende Lovforslag knytter sig. Debatten derom har jo allerede fundet Sted, og mit Partis Stilling til det foreliggende Lovforslag fremgaar for saa vidt af de Udtalelser, der fra vor Side blev fremsat ved denne Lejlighed, og jeg behøver ikke yderligere at understrege dem. Men jeg vil gerne sige til den højtærede Socialminister, at det er en Smule vanskeligt at beskæftige sig med dette Forslag om midlertidig Hjælp til saadanne Personer, som har opbrugt den vedtægtsmæssige Hjælp, og til saadanne, som har været uden Arbejdsløshedsforsikring — det er jo lidt vanskeligt, saa længe den højtærede Socialministers private Velgørenhedsforanstaltninger flourer saa kraftigt, som Tilfældet for Øjeblikket er. Den højtærede Minister har under Forhandlingerne om Socialreformen og for øvrigt ogsaa ved mange andre Lejligheder understreget det meget uheldige i, at der aabnes Mulighed for dobbelt Forsørgelse, og den højtærede Minister har ogsaa i sin Socialreform — saa vidt jeg husker i § 302 — Bestemmelser med Hensyn til Adgang til at øve privat social Godgørenhed og Formerne for Samarbejde mellem private Godgørenhedsinstitutioner og det offentlige, som netop har det Formaal at sikre imod dobbelt Forsørgelse. Og vi ved i dette Øjeblik ikke, hvorledes den højtærede Minister vil sikre sig, at de samme Personer ikke faar Adgang baade til den private og til den offentlige Hjælp, ligesom vi heller ikke ved noget afgørende om, hvorvidt Muligheden for en saadan Hjælp ad flere Veje staaar aaben under den nuværende Form for Støtte til Personer, der er kommet ud for de Vanskeligheder, Talen her er om. Derfor drejer det sig først om, hvorledes Ministeren, ganske bortset fra det foreliggende Lovforslag, vil sikre sig, at saadan Adgang til dobbelt Forsørgelse, Hjælp fra flere Steder, ikke bliver etableret.

I øvrigt har jeg under de Forhandlinger, der er ført angaaende den Forespørgsel, vi har behandlet de sidste to Dage, gjort opmærksom paa, at ogsaa efter min Opfattelse er Hjemløshedsspørgsmaalet et særdeles alvorligt Spørgsmaal, som jeg ogsaa tidligere paa Embedets Vegne har været i ret intim Berøring med, og til hvis Afhjælpning jeg kun ved Begivenheden i Marts 1929 hin-

dredes i at foretage Foranstaltninger. Men det trøster mig nu alligevel, at uanset hvordan det i øvrigt maatte forme sig, har Direktøren for Forsørgelsesvæsenet i København, Hr. Nielsen, for ikke lang Tid siden udtalt, at ingen behøvede at sove ude om Natten, der er altid en Sengeplads til Disposition; den er der, selv om vedkommende ikke har noget at betale med, og selv om ikke nogen Anvisning paa Natteleje medbringes fra Centralkontoret.

Aarsagerne til Hjemløsheden kan jo være forskellige. Det kan være Uvidenhed om de Veje, ad hvilke man kan blive hjulpet. Det kan være Selvopgivelse. Det kan være Skamfølelse over at være kommet ind i en saadan ulykkelig Situation. Men det kan ogsaa være, fordi den vedkommende føler en forstaaelig Trang til at skjule sig, og efter min Mening burde en Bedømmelse af de forskellige Aarsager være bestemmende baade for Behandlingsmaaden og for Hjælpen til saadanne Personer. Det er jo det, som Byraadsmedlem i Aarhus Hr. Perregaard rigtigt har set, og den forestaaende Udrensning af Hr. Perregaard rokker ikke derved. Jeg tror, at Dagbladet „Politiken“ havde Ret, naar det forleden Dag skrev, at Hr. Perregaard havde løst de manges bundne Tanke og derigennem hindret den i, som Bladet udtrykte det, at slaa ind og derved skade de hjemløse. Jeg tror, det er rigtigt, hvad Bladet her har sagt. Det kan gerne være, at det er for stærke Ord, der fra Aarhus har lydt om denne Sag, men deres saglige Indhold er utvivlsomt rigtigt. Hvor Hjemløshedsaarsagen er Uvidenhed, Skamfølelse, Frygt for Hjemsendelse i den Tilstand, vedkommende er kommet i, bør Formaalet være at hjælpe ham paa Fode. Formaalet maa være at hjælpe dem ind i Fagforeningerne, som er udstødt deraf paa Grund af Restancer eller paa Grund af manglende Arbejde, for derigennem at skabe dem Arbejdsmuligheder i den kommende Tid. Hvis de har et Hjem, hvor de kan finde midlertidigt Ophold, bør de hjemsendes dertil, efter at man har givet dem Støtte paa forskellig Vis, ogsaa til Genanskaffelse af et nogenlunde rimeligt Ydre ved Hjælp af Klæder og paa anden Maade, saaledes at de kan blive i Stand til at opholde sig der. Dertil bør der ydes Støtte, hvis det er fornødent, indtil de faar Arbejde. Og hvis man ikke kan gøre dette, bør man ganske afgjort i alt Fald sørge for at faa dem udskilt fra andre Kredse af hjemløse, faa dem fjernet fra den daarlige Paavirkning fra visse hjemløse, som har noget at skjule, og saa bør man give dem Støtten under disse For-